

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาระบบวรรณยุกต์และลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดเพชรบุรี 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอท่ายาง อำเภอบ้านลาด อำเภอชะอำ อำเภอเมือง อำเภอเขาย้อยและอำเภอบ้านแหลม ข้อมูลที่ใช้เป็นคำพยางค์เดียว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 3 คน ในแต่ละอำเภอ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 เพื่อหาค่าความถี่มูลฐานและใช้โปรแกรม Excel 1.05 T บนเครื่องคอมพิวเตอร์ Macintosh Classic สร้างกราฟแสดงผลการวิเคราะห์

หลังจากนั้นผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบ ทั้งในแง่ของระบบวรรณยุกต์และลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โดยการเปรียบเทียบใน 2 ระดับ คือ การเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ระดับอำเภอและเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ระดับบุคคล

ผลของการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ระดับอำเภอ พบว่า ทั้ง 6 อำเภอ มีระบบวรรณยุกต์แบบ 6 หน่วยเสียง สำหรับลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พบว่าถ้าพิจารณาโดยใช้เกณฑ์จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่แต่ละอำเภอมีลักษณะคล้ายคลึงกันแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 อำเภอท่ายาง อำเภอเมือง อำเภอชะอ่า อำเภอเขาชัยและ
อำเภอบ้านแหลม

กลุ่มที่ 2 อำเภอบ้านลาด

ถ้าพิจารณาโดยใช้ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ที่ทุกอำเภอ
แตกต่างกัน ปรากฏว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้น
สามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งอำเภอต่าง ๆ ออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้

ผลของการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ระดับบุคคลพบว่าผู้บอกภาษา
ทั้ง 18 คน มีระบบวรรณยุกต์แบบ 6 หน่วยเสียง แต่ความแตกต่างปรากฏที่
พยางค์ตายเท่านั้น สำหรับลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับบุคคล พบว่า
ผู้บอกภาษา 2 ใน 3 คน หรือทั้ง 3 คน ในแต่ละอำเภอ มีลักษณะของ
หน่วยเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกัน

ผลการศึกษาดังกล่าวยืนยันสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ (ดูบทที่ 1) ว่า
ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี มีความแตกต่างกัน
และความแตกต่างดังกล่าวใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาถิ่นย่อยได้

5.2 อภิปรายผล

1. จากการที่คนส่วนใหญ่เมื่อได้ยินภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีแล้ว มักพูด
ว่าเป็นภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีนั้น ผู้วิจัยไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ จึงนำผลการ
ศึกษาระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี (กัลยา : 2533) มาเปรียบเทียบกับ
ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี โดยผู้วิจัยเลือกระบบวรรณยุกต์ของ
อำเภอบ้านลาดเป็นตัวแทน เนื่องจากอำเภอบ้านลาดเป็นอำเภอที่ชาวจังหวัด
เพชรบุรีถือว่ามีความเป็นภาษาถิ่นเพชรบุรีมากที่สุด

ระบบวรรณยุกต์

ทั้งภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี (กัลยา : 2533) และภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี เป็นระบบ 6 หน่วยเสียง

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5	ว.2	ว.3	ว.2	
2	ว.1				
3					
4	ว.6	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 182 : ระบบวรรณยุกต์แบบ 6 หน่วยเสียง

ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี	อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี
วรรณยุกต์ที่ 1	กลาง-ระดับ	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ
วรรณยุกต์ที่ 2	กลางค่อนข้างสูง-ตก	กลาง-ระดับ
วรรณยุกต์ที่ 3	กลาง-ขึ้น-ตก	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ขึ้น
วรรณยุกต์ที่ 4	กลาง-ขึ้น	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ตก
วรรณยุกต์ที่ 5	สูง-ตก	กลาง-ขึ้น
วรรณยุกต์ที่ 6	กลาง-ตก	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ขึ้น

ตารางที่ 10 : เปรียบเทียบลักษณะภาษาไทยถิ่นตะวันตก (สุพรรณบุรี-เพชรบุรี)

จะเห็นได้ว่า

1.1 วรรณยุกต์ที่ 3 ถึงวรรณยุกต์ที่ 6 ของภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี มีลักษณะที่จุดท้ายตรงกันข้ามกับวรรณยุกต์ที่ 3 ถึงวรรณยุกต์ที่ 6 ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี กล่าวคือ ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีมีลักษณะเป็นตก แต่ในภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีมีลักษณะเป็นขึ้น

1.2 วรรณยุกต์ที่ 1 ของทั้งสองถิ่นมีลักษณะเป็นระดับเหมือนกัน แต่วรรณยุกต์ที่ 1 ของภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีจะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 1 ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี

1.3 วรรณยุกต์ที่ 1 ของภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี มีลักษณะคล้ายกับวรรณยุกต์ที่ 2 ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี

วรรณยุกต์ที่ 4 ของภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี มีลักษณะคล้ายกับวรรณยุกต์ที่ 5 ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี

จึงสรุปได้ว่า ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีกับภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีเป็นภาษาไทยถิ่นตะวันตกเหมือนกันในด้านระบบวรรณยุกต์ แต่มีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน

2. การที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษามากกว่า 1 คนในแต่ละอำเภอ นั้น มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาว่าการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษามากกว่า 1 คน จะให้ผลการศึกษาแตกต่างกับการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 1 คน หรือไม่ ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมอย่างรัดกุมเพื่อให้ได้ตัวแทนที่ดีที่สุด

ผลการวิจัยที่ได้ ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษา 3 คน ในแต่ละอำเภอ มีระบบวรรณยุกต์เหมือนกัน (ดู บทที่ 4) โดยที่มีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการเก็บข้อมูลทางภาษาถิ่นนั้น จำนวนผู้บอกภาษาไม่ได้มีผลทำให้ระบบวรรณยุกต์ของภาษาถิ่นนั้นเปลี่ยนไปเพราะเหตุว่าผู้บอกภาษาที่พูดภาษาถิ่นนั้นในชีวิตประจำวันยังคงลักษณะระบบวรรณยุกต์อยู่ ความแตกต่างที่เกิดขึ้นเกิดจากปัจจัยหลายอย่าง อาจเป็นไปได้ว่าเป็นการแปรของบุคคล

3. งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 3 คน ในแต่ละอำเภอ แล้วคัดเลือกตัวแทนจากผู้บอกภาษา 1 คน จาก 3 คน เป็นตัวแทนของอำเภอนั้น ๆ โดยการพิจารณาจากจำนวนความเหมือนหรือความคล้ายคลึงของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียง ของผู้บอกภาษาทั้ง 3 คน แล้วนำมาเปรียบเทียบ ถ้าจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งในพยางค์เป็นและพยางค์ตายของผู้บอกภาษาคนใดมีความคล้ายคลึงกับผู้บอกภาษาอีก 2 คน มากที่สุดจะ เลือกระบบวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษานั้นเป็นตัวแทน (ดูบทที่ 2 ข้อ 6.1) ยังมีอีกวิธีการหนึ่งที่จะใช้ได้ดีในการศึกษาผู้บอกภาษามากกว่า 1 คน จากแต่ละจุดเก็บข้อมูล (ธีระพันธ์, การติดต่อส่วนตัว) คือ การนำสัญลักษณ์ที่ได้ในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละบริบท จากผู้บอกภาษาทุกคนนำมาเปรียบเทียบกัน แล้วเลือกสัญลักษณ์ที่ปรากฏในผู้บอกภาษาส่วนใหญ่เป็นตัวแทนในอำเภอนั้น ดำเนินการวิจัยด้วยวิธีนี้จนครบทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แม้ว่าผลที่จะไม่ได้เป็นระบบวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาคนใดคนหนึ่ง แต่สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏขึ้นจริง

4. ในงานวิจัยนี้ถ้าพิจารณาจากสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงพบว่าทุกอำเภอแตกต่างกัน แต่ถ้าพิจารณาจากบางหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกัน พบว่าอำเภอบ้านลาดมีสัญลักษณ์ที่แตกต่างจากอำเภอรื่นอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามความต่างของอำเภอบ้านลาดน่าจะเป็นความต่างที่เกิดจากคำศัพท์ และไวยากรณ์ประกอบกันด้วย (กัลยาและคณะ : 2534)

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีส่วนใหญ่จะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้นสูงที่สุดท้าย ซึ่งระดับเสียงขึ้นนั้นสูงกว่าระดับเสียงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ มาก เมื่อผู้วิจัยพิจารณาแบ่งพิสัยของกราฟออกเป็น 5 ระดับเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยไม่ได้ตัดช่องสุดท้ายของเส้นกราฟแสดงวรรณยุกต์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ที่ขึ้นสูงกว่าหน่วยเสียงอื่น ๆ ออกไปซึ่งต่างจากงานวิจัยของกัลยา (2533) ที่ตัดส่วนดังกล่าวออกไป ในความเห็นของผู้วิจัยการที่เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 มีเสียงสูงมาก เป็นลักษณะสำคัญของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี จึงไม่น่าที่จะตัดส่วนดังกล่าวออก ถึงแม้ว่าจะมีผลวิจัยนี้ ทำให้สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ มาเกาะกลุ่มกันทางด้านล่างของแผนภูมิ

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัยครั้งนี้ นอกจากผู้วิจัยจะ เก็บข้อมูลคำพยางค์เดียว แล้ว ยังมีโอกาสพูดคุยกับผู้บอกภาษา พบว่าวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยวแตกต่างกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ดังนั้นน่าจะมีการศึกษาวรรณยุกต์ของคำหลายพยางค์และคำพูดต่อเนื่องของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีต่อไป

2. น่าจะมีการศึกษาด้านศัพท์ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีคำศัพท์บางคำที่ใช้ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน

3. เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้คัดเลือก อำเภอหนองหญ้าปล้องและกิ่งอำเภอแก่งกระจานเป็นจุดเก็บข้อมูล เพราะในอำเภอดังกล่าวมีคนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่า น่าจะทำการศึกษาภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีใน 2 อำเภอดังกล่าวด้วย

4. การคัดเลือกผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จะใช้ผู้บอกภาษาเพศหญิง แต่จากการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้บอกภาษาเพศชายพูดภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีด้วยสำเนียงชัดเจน น่าจะมีการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศชาย โดยมีการควบคุมตัวแปรทางภาษาและตัวแปรทางสังคมอย่างรัดกุมเช่นกัน

5. การพิจารณาความเหมือนและความต่างของลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญในเรื่องรูปลักษณะวรรณยุกต์และระดับเสียงเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ว่าในการจำแนกวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่น ผู้ฟังอาจจะให้ความสำคัญกับลักษณะหนึ่งมากกว่าอีกลักษณะหนึ่ง ใน 2 ลักษณะดังกล่าวก็ได้ จึงน่าจะมีการวิจัยต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย